

การวิจัยเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนใน
ประเทศไทย: เปรียบเทียบหลักเกณฑ์ทางกฎหมายกับ
มลรัฐอินดีแอนา ประเทศสหรัฐอเมริกา
Research concerning Child and Juvenile Delinquency in
Thailand: Comparison with Indiana Code,
the United States of America

ปพนธีร์ ธีระพันธ์^{1*}
Papontee Teeraphan^{1*}

Received : August 20, 2020

Revised : December 18, 2020

Accepted : December 18, 2020

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์., คณະนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา 90000

¹ Asst. Prof., Faculty of Law, Thaksin University, Songkhla, Thailand, 90000

* Corresponding author : e-mail address : papontee_god@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเป็นอีกหนึ่งความรับผิดชอบของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย งานวิจัยจะถูกนำไปใช้อย่างมีเหตุผลในการพัฒนาประเทศ การทำวิจัยจึงมีความสำคัญต่อสังคมส่วนรวม สำหรับการวิจัยเกี่ยวกับการกระทำคามผิดของเด็กและเยาวชน รวมถึงกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนนั้น นักวิจัยในประเทศไทยต้องประสบกับปัญหาของการเข้าถึงข้อมูล โดยเฉพาะกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนด้วยแล้ว ในทางปฏิบัติการเข้าถึงข้อมูลเหล่านั้นมักเกิดขึ้นได้ยาก เนื่องจากหน่วยงานที่ครอบครองข้อมูลดังกล่าวมักจะปฏิเสธการเข้าถึงเหล่านั้นด้วยเหตุผลที่ว่าต้องการรักษาสวัสดิภาพและอนาคตของเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิด และไม่อยากตีตราบาปโดยการให้ข้อมูลต่อบุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องกับคดี

ด้วยเหตุข้างต้น การพัฒนาความรู้ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกรกระทำคามผิดของเด็กและเยาวชน รวมถึงกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนในประเทศไทยจึงเกิดขึ้นได้ยากตามไปด้วยงานชิ้นนี้จึงเสนอให้มีการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง โดยการกำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเพื่อให้การเข้าถึงข้อมูลเพื่อการวิจัยทำได้สะดวกดังเช่นกฎหมายของมลรัฐอินเดียนา ประเทศสหรัฐอเมริกา ผ่านการทำคำขอมมาเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งแจกรายละเอียดของงานวิจัย รวมถึงมีมาตรการในการปกป้องข้อมูลดังกล่าวมิให้ถูกเปิดเผย

คำสำคัญ : วิจัย, การกระทำคามผิด, เด็กและเยาวชน

Abstract

Research is one of the responsibilities of lecturers in university. The research is reasonably used to develop a country. As a result, research is very essential to society. In the aspect of research concerning child and juvenile delinquency, including juvenile justice, Thai researchers are experiencing the hardship of the access to the information. Especially, the information regarding child and juvenile delinquents, in practice, it is likely to be hard to access. This is because the State organ which holds the information, refusing them access, will mainly focus on the protection of those welfare and future, as well as they do not want to label by letting the researchers, who have not involved the case, access that information.

Hence, the development of insights regarding child and juvenile delinquency, including juvenile justice in Thailand, is in the difficulty. Hence, this article suggests that the concerned law should be amended as the Indiana law. By this suggestion, the access of information should be in writing, consisting of the details of the research, and the safeguard to protect the information.

Keywords : Research, Delinquency, Child and Juvenile

บทนำ

การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเป็นประเด็นสำคัญหนึ่งซึ่งมักถูกอภิปรายในสังคมอยู่เสมอ เนื่องจากการกระทำเหล่านั้นมิได้เป็นเพียงพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant Behavior) ที่ฝ่าฝืนกฎหมายหรือบรรทัดฐานทางสังคมดังเช่นการกระทำความผิดของบุคคลทั่วไปเท่านั้น [1] แต่ยังสามารถก่อให้เกิดคาดการณ์ถึงอนาคตของชาติได้อีกด้วย ดังนั้น การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนจึงเป็นที่สนใจของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งองค์กรของรัฐและเอกชน รวมทั้งภาคประชาชนนับแต่อดีตเป็นต้นมา

ในส่วนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (Juvenile Justice) ของประเทศไทย ซึ่งได้แยกออกมาเป็นการเฉพาะตั้งแต่ปี พ.ศ. 2494 นั้น นับว่าเป็นความก้าวหน้าทางด้านนิติศาสตร์ที่นำมาใช้กับผู้กระทำความผิดอันมีลักษณะเฉพาะภายใต้วัตถุประสงค์ของการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรม รักษาอนาคตและสวัสดิภาพของผู้กระทำความผิด รวมถึงรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมไปพร้อม ๆ กัน [2]

มหาวิทยาลัยเป็นหนึ่งในสถาบันทางสังคมที่มีความสำคัญและอยู่คู่สังคมมาอย่างยาวนาน โดยในอดีตมหาวิทยาลัยทำหน้าที่ในการถ่ายทอดความรู้เป็นหลัก อย่างไรก็ตามปัจจุบันหน้าที่ของมหาวิทยาลัยมีหลากหลายมากขึ้น โดยในประเทศไทยมหาวิทยาลัยมีหน้าที่สำคัญตามกฎหมาย คือ [3]

(1) หน้าที่ในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีความเชี่ยวชาญตามสาขาวิชาการหรือวิชาชีพที่ตนถนัด เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประเทศ และสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับโลกได้

(2) หน้าที่ในการพัฒนาบุคคลให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และมีทักษะที่จำเป็น เป็นคนดี มีวินัย ภูมิใจในชาติ เข้าใจสังคม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถปรับเปลี่ยนตนเองเพื่อรองรับสังคมโลกที่จะเปลี่ยนแปลงในอนาคต มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ร่วมกันแก้ปัญหาสังคม และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และ

(3) หน้าที่ในการตอบสนองยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บท แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ และแผนด้านการศึกษา ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับการศึกษาในระดับที่ต่ำกว่า เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับทรัพยากรบุคคล

ของประเทศในการเข้ารับการศึกษาในระดับอุดมศึกษา รวมทั้งส่งเสริมให้มีการศึกษา
อบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะในการประกอบอาชีพของบุคคลและการศึกษาตลอดชีวิต

ภายใต้หน้าที่ของมหาวิทยาลัยข้างต้น บุคลากรสายวิชาการซึ่งถูกเรียกว่า
“อาจารย์ในมหาวิทยาลัย” นั้น จึงมีหน้าที่ความรับผิดชอบต่างๆ 4 ด้าน ประกอบด้วย
1) หน้าที่การสอน 2) หน้าที่ในการทำวิจัย 3) หน้าที่ในการบริการวิชาการแก่สังคมและ
4) หน้าที่ในการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมโดยการทำหน้าที่ข้างต้นนั้นจะต้อง
เป็นไปโดยสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บท แผนการปฏิรูปประเทศ
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ และแผนด้านการ
อุดมศึกษา และสนองต่อความจำเป็นและความต้องการของประเทศในด้านต่างๆ
อันเป็นการพัฒนากำลังคนของประเทศเพื่อให้ประเทศไทยพัฒนาไปสู่ประเทศที่มี
ความก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และมีพลเมืองที่มีคุณภาพ [4]

หน้าที่ข้างต้นทุกประการล้วนมีความสำคัญในการพัฒนากำลังคนซึ่งจะ
กลายเป็นอนาคตของชาติโดยเฉพาะหน้าที่ในการทำวิจัยก็เป็นหน้าที่อีกประการหนึ่ง
ในการพัฒนาองค์ความรู้ซึ่งได้มากจากการศึกษา ค้นคว้า เก็บรวบรวมข้อมูล และ
วิเคราะห์หรือสังเคราะห์ภายใต้วิธีวิทยาการวิจัย (Research Methodology) [5] ซึ่งความรู้
ที่ได้รับจะถูกนำไปใช้ถ่ายทอดกับนิสิตนักศึกษาผู้เรียน ทั้งยังจะถูกนำไปกระตุ้นการคิด
วิเคราะห์ และแลกเปลี่ยนความรู้ภายใต้มุมมองที่แตกต่างกันไประหว่างอาจารย์
นิสิตนักศึกษาในชั้นเรียนหรืออาจรวมถึงประชาชนผู้สนใจทั่วไปผ่านกิจกรรมบริการ
วิชาการต่างๆ [6] ซึ่งโดยพื้นฐานแล้ว งานวิจัยมีประโยชน์ ดังนี้ [7]

- 1) สร้างสรรค์องค์ความรู้ใหม่
- 2) นำผลการวิจัยไปแก้ปัญหิต่างๆ ในสังคม
- 3) ช่วยพิสูจน์และตรวจสอบทฤษฎีและกฎเกณฑ์ต่างๆ
- 4) ช่วยทำให้เข้าใจปรากฏการณ์ต่างๆ ในสังคม รวมถึงช่วยในการพยากรณ์
ปรากฏการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น
- 5) นำไปใช้ประกอบเพื่อตัดสินใจในเรื่องต่างๆ

อย่างไรก็ดี สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน รวมถึงกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนในประเทศไทยนั้น ต้องประสบกับปัญหาสำคัญประการหนึ่ง กล่าวคือ การเข้าถึงข้อมูลบางประเภท เช่น ข้อมูลที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ทำให้การดำเนินการวิจัย ที่เกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวเป็นเรื่องยากลำบาก เนื่องจากการค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง มักจะถูกปกปิดไว้เป็นความลับ บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องกันคดีจึงไม่สามารถเข้าไปรับทราบ ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงเหล่านั้นได้ [8] ทำให้ในท้ายที่สุดจึงส่งผลกระทบต่อการพัฒนาหรือ ปรับปรุงข้อขัดข้องที่ทำให้เกิดการกระทำความผิด รวมถึงกระบวนการยุติธรรมทาง อาญาสำหรับเด็กและเยาวชนของประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1) เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายและวิเคราะห์ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการ เข้าถึงข้อมูลเพื่อการวิจัยเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ในประเทศไทยโดยการเปรียบเทียบหลักเกณฑ์ทางกฎหมายกับมลรัฐอินเดียนา ประเทศสหรัฐอเมริกา

2) เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงข้อมูล เพื่อการวิจัยเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย

ระเบียบวิธีการศึกษา

บทความนี้เป็นการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงข้อมูลเพื่อการวิจัย เกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทยและมลรัฐอินเดียนา ประเทศสหรัฐอเมริกาทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ โดยมีกรอบของ กฎหมายได้แก่ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชน และครอบครัว พ.ศ. 2553 และ Indiana Code Title 31 Family Law and Juvenile Law

ผลการศึกษา

การทำวิจัยเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย ต้องประสบปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับปัญหาการเข้าถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ศาลเยาวชนและครอบครัว และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จะพิจารณา คำร้องขออนุญาตเข้าถึงข้อมูลอย่างเข้มงวด ในหลายครั้งผู้ทำวิจัยถูกปฏิเสธและประสบปัญหาในการเข้าถึงข้อมูลดังกล่าว ทำให้ไม่สามารถดำเนินการวิจัยต่อไปได้ ทั้งนี้ หน่วยงานที่มีข้อมูลดังกล่าวอยู่ในความครอบครองจะให้ความสำคัญของการรักษาสวัสดิภาพของผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนเป็นสำคัญ จนในท้ายที่สุดความพยายามในการพัฒนาหรือปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด และกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชน อันจะนำมาซึ่งการรักษาสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนด้วยอีกทางนั้นต้องยุติลงไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

หลักเกณฑ์ทางกฎหมายในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย

ในประเทศไทย พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 กำหนดหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงข้อมูลของเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดเพื่อการวิจัยไว้ว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดบันทึกภาพ แพร่ภาพ พิมพ์รูป หรือบันทึกเสียง แพร่เสียงของเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง หรือโฆษณาข้อความซึ่งปรากฏในทางสอบสวนของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือในทางพิจารณาคดีของศาลที่อาจทำให้นุคคลอื่นรู้จักตัว ชื่อตัว หรือชื่อสกุล ของเด็กหรือเยาวชนนั้น หรือโฆษณาข้อความเปิดเผยประวัติการกระทำความผิด หรือสถานที่ที่อยู่ สถานที่ทำงาน หรือสถานศึกษาของเด็กหรือเยาวชนนั้น

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่การกระทำเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา โดยได้รับอนุญาตจากศาลหรือการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ” [9]

หลักเกณฑ์ทางกฎหมายข้างต้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความประสงค์ที่ต้องการให้เก็บรักษาข้อมูลต่าง ๆ ไว้อย่างเป็นทางการลับ ทั้งข้อมูลที่อยู่ในลักษณะ

ของภาพ รูป เสียง หรือข้อความอื่น ๆ ที่จะทำให้รู้ตัวผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็ก และเยาวชนเนื่องจากต้องการป้องกันมิให้มีการสร้างความเสียหายแก่เด็กหรือเยาวชน จากการใช้ข้อมูลนั้น รวมถึงยังประสงค์ที่จะให้การแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมที่ฝ่าฝืน ต่อกฎหมายของเด็กและเยาวชนดำเนินไปได้ดีขึ้น [10] หากผู้ใดฝ่าฝืนจะต้องระวาง โทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ [11] โดยข้อมูล ข้างต้นนั้นได้แก่ข้อมูลในทุกชั้นทั้งชั้นสอบสวน ชั้นการส่งคดี และชั้นการพิจารณา พิพากษาของศาล ไม่ว่าจะการเผยแพร่ นั้นจะได้กระทำไปเพื่อการค้าหรือไม่ก็ตาม [12]

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากฎหมายจะต้องการปกป้องคุ้มครองข้อมูลของเด็กและ เยาวชนผู้กระทำความผิดเป็นหลัก บทบัญญัติในวรรคสองก็เปิดโอกาสให้มีการเข้าถึง ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดได้ แต่ต้องตกอยู่ภายใต้เงื่อนไข ดังนี้

- 1) การเข้าถึงข้อมูลของผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนนั้นต้องเป็นไป เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา และ
- 2) ศาลจะต้องอนุญาตให้เข้าถึงข้อมูลได้ [13]

ขั้นตอนการทำวิจัยด้านกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็ก และเยาวชน

โดยทั่วไปแล้วการทำวิจัยด้านกฎหมายจะดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

- 1) การกำหนดประเด็นปัญหา
- 2) การออกแบบระเบียบวิธีวิจัย
- 3) การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
- 4) การเก็บข้อมูล
- 5) การวิเคราะห์ข้อมูล
- 6) การอภิปรายและสรุปผล
- 7) การจัดทำรูปเล่มรายงานผลการวิจัย

การวิจัยเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในมลรัฐอินเดียนา ประเทศสหรัฐอเมริกา

หลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในมลรัฐอินเดียนา ประเทศสหรัฐอเมริกา ถูกกำหนดโดย Indiana Code Title 31 Article 39 Chapter 2 Section 11 โดยกฎหมายดังกล่าวกำหนดไว้ว่า “ศาลเยาวชนสามารถให้บุคคลใด ๆ เข้าถึงบันทึกข้อมูลที่เป็นความลับของศาลเพื่อการวิจัยที่ถูกต้องตามกฎหมาย ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

1) บุคคลซึ่งดำเนินการวิจัยได้จัดเตรียมข้อมูลต่อไปนี้เป็นลายลักษณ์อักษร

- วัตถุประสงค์ของงานวิจัย รวมถึงเจตนาอื่น ๆ เกี่ยวกับการเผยแพร่ผลของข้อค้นพบจากงานวิจัย

- ลักษณะของข้อมูลที่ต้องการค้นหาเพื่อรวบรวม และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

- ประเภทของบันทึกต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยต้องการค้นหา

- วิธีการที่ผู้วิจัยจะปกป้องตัวบุคคลเจ้าของข้อมูล

2) ศาลจะต้องพิจารณาว่าวิธีการที่ถูกเสนอมานี้ในข้อแรกนั้นเพียงพอที่จะปกป้องตัวบุคคลเจ้าของข้อมูลหรือไม่

3) ศาลต้องแจ้งนักวิจัยเกี่ยวกับเงื่อนไขของการเก็บรักษาข้อมูลเป็นความลับ [14] และต้องแจ้งความรับผิดชอบทางอาญาในกรณีที่การปกป้องข้อมูลข้างต้นไม่เป็นผล

4) ศาลต้องกำหนดระยะเวลาของการใช้บันทึกข้อมูลเพื่อการวิจัยนั้น” [15]

โดยบันทึกข้อมูลดังกล่าวนั้นจะเป็นบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ที่ศาลเยาวชนมี รวมถึงสรุปลำดับเหตุการณ์ของคดี หมายถึง หมายถึงอื่น ๆ คำร้องต่าง ๆ คำสั่งของศาล อากัปกิริยาท่าทาง อย่างไรก็ตามบันทึกข้อมูลนั้นจะไม่รวมถึงบันทึกข้อมูลของผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ และกระบวนการในศาลที่เกี่ยวข้องกับประเด็นของความเป็นบิดามารดา สิทธิในการดูแล เวลาในการเป็นบิดามารดา และการสนับสนุนส่งเสริมเด็ก [16]

อภิปรายผลและสรุป

ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นกับการวิจัยเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย: วิเคราะห์เปรียบเทียบมลรัฐอินเดียนา ประเทศสหรัฐอเมริกา

แม้ว่าพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 จะไม่ได้เปิดโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลเพื่อการทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดแบบเด็ดขาด โดยการเข้าถึงข้อมูลต่างๆ อาจเกิดขึ้นได้หากเป็นไปได้เพื่อการศึกษาและศาลอนุญาต แต่การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ดุลยพินิจกับศาลโดยไม่มีกฎเกณฑ์ใดๆ รองรับเป็นเรื่องที่ได้สร้างความยากลำบากให้กับการทำวิจัยโดยอาศัยข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้องในคดีอย่างยิ่ง เนื่องจากผู้พิพากษาแต่ละท่านอาจมีดุลยพินิจในการพิจารณาที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ในทางปฏิบัติจากประสบการณ์ของผู้เขียน แม้ว่านักวิจัยจะได้ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ชี้แจงรายละเอียดงานวิจัย และแสดงเจตนาว่าจะรักษาความลับของการระบุตัวบุคคลที่เป็นเด็กและเยาวชนแล้วก็ตามก็มักจะถูกปฏิเสธคำร้องขอดังกล่าวอยู่เสมอ ด้วยเหตุผลที่ว่า รายละเอียดต่างๆ นั้นควรถูกเก็บรักษาเป็นความลับ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการปกป้องอนาคตและสวัสดิภาพของผู้กระทำความผิด รวมถึงไม่ต้องการตีตราบุคคลดังกล่าวผ่านการให้ข้อมูลเพื่อการวิจัย [17] ซึ่งการปฏิเสธการเข้าถึงข้อมูลเพื่อการวิจัยเช่นนี้ย่อมเท่ากับเป็นการปฏิเสธที่จะพัฒนากฎหมายและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนที่มีไว้เพื่อรักษาสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดให้ดียิ่งขึ้นไปนั่นเอง

บทสรุป

ด้วยการกำหนดหน้าที่โดยพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ. 2562 มหาวิทยาลัยและอาจารย์ในมหาวิทยาลัยคงปฏิเสธไม่ได้ถึงการสร้างสรรค์ชิ้นงานวิจัยชิ้นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน รวมถึงกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนด้วยแล้ว ผู้วิจัยต่างมีความคาดหวังที่ต้องการพัฒนาระบบหรือกฎเกณฑ์ต่างๆ ให้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ อันจะเป็นการ

ช่วยรักษาสวัสดิภาพและอนาคตของเด็กและเยาวชนไปด้วยในตัว อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่นักวิจัยเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน รวมถึงกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนของประเทศไทยประสบพบเจอได้แก่ การถูกปฏิเสธการเข้าถึงข้อมูลต่างๆ ที่จำเป็นในงานวิจัย โดยเฉพาะข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนโดยศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งการปฏิเสธดังกล่าวนั้นเป็นการใช้ดุลยพินิจที่ปราศจากหลักเกณฑ์ของการพิจารณาที่ชัดเจนและแน่นอน จึงอาจมีความแตกต่างไปได้ตามแต่ละปัจเจกของผู้พิจารณา ด้วยเหตุนี้ งานเขียนชิ้นนี้จึงเสนอแนะว่า ควรแก้ไขพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 130 โดยการกำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเพื่อมีคำสั่งอนุญาตให้เข้าถึงข้อมูลเพื่อการวิจัยได้ดังเช่น Indiana Code ของมลรัฐอินเดียนา ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยจะต้องทำคำขอมมาเป็นลายลักษณ์อักษร ชี้แจงรายละเอียดของงานวิจัย รวมถึงมีมาตรการในการปกป้องข้อมูลดังกล่าวมิให้เปิดเผยร่วมกับการใช้ดุลยพินิจ

ผู้เขียนหวังว่าข้อเสนอแนะข้างต้นจะช่วยส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยในฐานะสถาบันอุดมศึกษาได้พัฒนาความรู้ให้ทันสมัยอันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาชุมชนสังคม และประเทศโดยรวมตามหลักความรับผิดชอบต่อสังคมต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- [1] พรชัย ชันดี และคณะ. (2558). *ทฤษฎีทางอาชญาวิทยา: หลักการ งานวิจัย และนโยบายประยุกต์*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรังสิต. หน้า 3-4.
- [2] ปพนธีร์ ธีระพันธ์. (2561). แนวทางการพัฒนาการเบี่ยงเบนคดีในชั้นสอบสวนที่เด็กและเยาวชนเป็นผู้กระทำความผิด. *วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*, 47(2), 365 - 366.
- [3] มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ. 2562
- [4] มาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ. 2562
- [5] สุนีย์ มัลลิกะมาลย์. (2560). *วิธีวิทยาการวิจัยทางนิติศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : บริษัท อาร์ทิฟานี จำกัด. หน้า 11.

- [6] มาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ. 2562
- [7] คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช. (ม.ป.ป.). *ประโยชน์ของการวิจัย*. สืบค้น 30 กรกฎาคม 2563, จาก <http://comedu.nstru.ac.th/5581135032/index.php/2016-03-23-07-51-36/2016-02-15-06-51-53/4>
- [8] ประสบการณ์การทำวิจัยของผู้เขียน.
- [9] มาตรา 130 แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553
- [10] ประเทือง ธนิยผล. (2561). *กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง. หน้า 205 - 206.
- [11] มาตรา 192 แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553
- [12] สหรัฐู กิติศุภการ. (2562). *คำอธิบายพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553*. กรุงเทพฯ : บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน). หน้า 309 - 310.
- [13] ปพนธีร์ ธีระพันธ์. (2561). *คดีเยาวชนและครอบครัว*. กรุงเทพฯ : นิติธรรม. หน้า 136-137.
- [14] Section 31-39-1-2 Indiana Code
- [15] Section 31-39-2-11 Indiana Code
- [16] Section 31-39-1-1 Indiana Code
- [17] พรชัย ชันดี และคณะ. เล่มเดิม. หน้า 275.

